

JAIME PITARCH

Jabón de Aleppo, 2016

27 Maig - 29 Juliol 2016

Inauguració: 27.05.16 a les 19 h.

Jabón de Aleppo, 2014-2016.

Vídeo HD, mono-canal, color, so 2.1

5 h.

El sabó d'Alep prové, com el seu nom indica, de l'antiquíssima ciutat d'Alep, a Síria. El seu mode de fabricació ancestral es remunta a més de 2.000 anys. Els primers sabons de la història eren emulsions sabonoses líquides. A Alep s'introdueix el procés de saponificació i l'ús de l'oli d'oliva i el llorer; d'aquesta manera, apareix allò que es creu que és el primer sabó dur del món, conegut generalment com a 'pastilla de sabó'. Arrel de les creuades del segle XII, la producció de sabó es va estendre per tot el Mediterrani, arribant a Itàlia, França (Sabó de Marsella) i Espanya (Sabó de Castella). Els seus productors es refereixen sempre a una dada que el fa únic i li atorga una mística especial: a l'etapa final de la seva elaboració s'asseca sota el sol de Síria.

Jabón de Aleppo (2014-2016) és el nou projecte de Jaime Pitarch, per a la realització del qual l'autor ha comptat amb la participació voluntària de més de 400 persones procedents d'una gran diversitat de col·lectius, convocades per l'artista per ser filmades al seu estudi a Barcelona, durant el transcurs de cinc hores en un mateix dia. Una acció tan senzilla com rentar-se les mans és filmada en un pla seqüència zenital en què les mans de tots els participants se succeeixen, repetint-se la mateixa acció una i altra vegada, minvant la pastilla de sabó fins a la seva total desaparició.

A través d'aquesta simple acció Pitarch fa que convergeixin tres elements simbòlics fonamentals que donen sentit al projecte. En paraules de l'artista, "Per un costat, hi ha l'objecte, la pastilla de sabó minvant, que actua com a metàfora de la pròpia ciutat d'Alep que, sotmesa a una guerra fratricida, camina cap a la seva pròpia extinció i la de la seva societat civil; per l'altre, el gest de rentar-se les mans simbolitza la inhibició de les societats del primer món, que no actuen perquè l'acció té lloc enfora de les seves fronteres i es limiten a seguir informades pels mitjans de comunicació. Aquí acaba la nostra solidaritat. Finalment, la duració: l'acció del vídeo, que és repetitiva i llarga (5 hores) fa que l'espectador es vegi obligat a veure parcialment l'obra, reproduint així els mecanismes relacionals que sostenim amb la realitat al·ludida: una comprensió del conflicte fragmentada, feta de flashos informatius embastats que construeixen o redueixen la totalitat d'una idea, el còmode substitut de l'experiència real, i que reporten una forma de consciència acomodaticia."

Jaime Pitarch reitera accions simples associades a formes de treball no especialitzat i utilitza objectes o elements recuperats del carrer, dels mitjans de comunicació o extrets de l'àmbit institucional de l'art que, mitjançant subtils intervencions, permeten una relectura crítica no dels mateixos, sinó del nostre propi procedir en el context de què provenen. L'objectiu final de l'autor és anar conformant una mena d'arqueologia simbòlica d'allò que en termes estadístics anomenem cost social.

Jaime Pitarch (Barcelona, 1963). Viu i treballa a Barcelona. L'any 1993 va rebre una llicenciatura en Belles Arts pel Chelsea College of Art, Londres, i l'any 1995 va obtenir un Màster pel Royal College of Art de Londres. Al seu treball utilitza elements fabricats per l'home, habitats per l'home o bé objectes que han ajudat l'home a construir-se una idea de si mateix i d'allò que és el món. Sol desmembrar i aquests elements i la distància entre l'objecte original i el nou objecte, a mesura disfuncional, actua com a reflex d'aquell espai que dista entre l'ésser original i la persona, entre les estructures col·lectives i la nostra limitada adaptació o identificació amb elles. Pitarch ha realitzat nombroses exposicions individuals a nivell nacional i internacional, entre les quals podem destacar les de The Ryder a Londres (2016), Spencer Brownstone Gallery a Nova York (2014, 2009, 2006), Galería Fúcares a Madrid (2013, 2008), àngels barcelona (2013, 2009, 2004, 1997) i Galerija Vartai a Lituània (2011). La seva obra ha estat seleccionada per a exposicions col·lectives a galeries i institucions com el Centro Cultural Español, Asunción, Paraguai, Cristina Guerra Arte Contemporáneo, Portugal; Artium, Vitòria; MASS MoCA, Massachusetts; Manifesta; Palau Robert, Barcelona, Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona; Fondation Maeght, Saint Paul, França; Musée d'Art Contemporain, Lió; Carré d'Art Contemporain, Nimes o el MACBA, Barcelona, entre d'altres. La seva obra forma part de col·leccions públiques i privades com la col·lecció MACBA, la col·lecció La Caixa, Artium, la col·lecció Bergé, el Museo Patio Herreriano o la col·lecció del Royal College of Art de Londres, entre d'altres.

àngels barcelona > focuses on the debate of contemporary culture and art practices

Pep Agut | Efrén Álvarez | Lúcia Coderch | Peter Downsbrough | Marcelo Expósito | Harun Farocki | Esther Ferrer | Joan Fontcuberta | Jeanno Gaussi | Ion Griciorescu | IM Heun-soon | Daniela Ortiz | Mabel Palacin | Tristan Perich | Jaime Pitarch | Jorje Ribalta | Pedro G. Romero | Mireia C. Saladriques